Kalanjiyam International Journal of Tamil Studies
களஞ்சியம் - சர்வதேச தமிழ் ஆய்வு இதழ்
https://ngmtamil.in/

Article Type: Original Research Article

Divine Philosophies in the Situational Context of Devaram's Natural Descriptions: A Comprehensive Study

Dr. A. Atheeswari *
Associate Professor, Department of Tamil, The Madura College (Autonomous), Madurai -11, Tamilnadu, India.

* Correspondence: Email: sumasumathi930@gmail.com

Received: 22-02-2026; **Revised**: 24-02-2026; **Accepted**: 27-02-2026; **Published**: 01-03-2026

Abstract: In the history of Tamil literature, the Bhakti Movement is regarded as a monumental social, religious, and literary renaissance. Specifically, within the Panniru Thirumurai—the foundational texts of Saivism—the first seven volumes, known as the Devaram, represent a pinnacle of both poetic and philosophical excellence. These hymns, graced by the Moovar Mudhaligal (St. Thirugnanasambandar, St. Thirunavukkarasar, and St. Sundaramurthi Swamigal), do not merely approach the Almighty as an abstract philosophical entity but perceive Him as the very essence of nature and the foundation of the universe.

This research paper deeply analyzes how the natural descriptions recurring in the Devaram hymns illustrate the attributes of the Param-porul (Supreme Being). It explains in detail how the Saiva Thirumurais internalize the 'Ullurai Uvamam' (implied metaphor) technique inherited from Sangam literary tradition, transforming natural elements into symbols that explain spiritual truths.

The study focuses on the beauty of the Lord's form, the philosophical symbolism of His ornaments, the experience of Sivanubhava expressed through the actions of animals and birds, and the ritualistic significance of flowers. Furthermore, it describes—with supporting data—how the three core truths of Saiva Siddhanta (Pathi - God, Pasu - Soul, and Paasam - Bondage) are interwoven into descriptions of nature, and how these hymns were systematized during the Chola period to become a definitive social identity.

Keywords: Devaram, Moovar Mudhaligal (The Trinity), Param-porul (Supreme Being), Natural Descriptions, Ullurai Uvamam, Saiva Siddhanta, Divine Form (Thirumeni Azhagu), Karupporul (Regional Themes), Bhakti Literature.

Copyright © 2024 by the author(s). Published by Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi. This is an open access article under the Creative Commons Attribution (CC BY) license (https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Publisher's Note: The views, opinions, and information presented in all publications are the sole responsibility of the respective authors and contributors, and do not necessarily reflect the views of Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors. Department of Library, Nallamuthu Gounder Mahalingam College, Pollachi and/or its editors hereby disclaim any liability for any harm or damage to individuals or property arising from the implementation of ideas, methods, instructions, or products mentioned in the content.

https://doi.org/10.63300/tirjts05sp02202601

தேவார இயற்கை வருணனைகளின் நிலைப்பாட்டியலில் பரம்பொருள் தத்துவங்கள்: ஒரு விரிவான ஆய்வு

***முனைவர் அ. ஆத்தீஸ்வரி,** இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை.,
மதுரைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), மதுரை-11.

ஆய்வுச் சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் பக்தி இயக்கக் காலம் ஒரு மாபெரும் சமூக, சமய மற்றும் இலக்கிய மறுமலர்ச்சியாகக் கருதப்படுகிறது. குறிப்பாகச் சைவ சமயத்தின் அடிப்படை நூல்களாகத் திகழும் பன்னிரு திருமுறைகளில், முதல் ஏழு திருமுறைகளான 'தேவாரம்' கவித்துவத்திலும் தத்துவத்திலும் உன்னத நிலையை எட்டியுள்ளது. திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் மற்றும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் ஆகிய மூவர் முதலிகளால் அருளப்பட்ட இப்பதிகங்கள், இறைவனை ஒரு தத்துவப் பொருளாக மட்டும் அணுகாமல், அவனை இயற்கையின் சாரமாகவும், அண்டத்தின் ஆதாரமாகவும் காண்கின்றன. இவ்ஆய்வுக் கட்டுரை, தேவாரப் பாடல்களில் பயின்று வரும் இயற்கை வருணனைகள் எவ்வாறு பரம்பொருளின் தன்மைகளை விளக்குகின்றன என்பதை ஆழமாகப் பகுப்பாய்வு செய்கிறது. சங்க இலக்கிய மரபில் வந்த 'உள்ளுறை உவமம்' என்னும் உத்தியைச் சைவத் திருமுறைகள் எவ்வாறு உள்வாங்கி, அவற்றை ஆன்மீக உண்மைகளை விளக்கும் குறியீடுகளாக மாற்றின என்பது இதில் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. இறைவனின் திருமேனி அழகு, அணிகலன்களின் தத்துவக் குறியீடுகள், விலங்குகள் மற்றும் பறவைகளின் செயல்கள் வழியாக வெளிப்படும் சிவானுபவம், மற்றும் மலர்களின் வழிபாட்டுச் சிறப்பு ஆகியவற்றை மையமாகக் கொண்டு இவ்ஆய்வு முன்னெடுக்கப்படுகிறது. மேலும், சைவ சித்தாந்தத்தின் முப்பொருள் உண்மைகளான பதி, பசு, பாசம் ஆகியவை இயற்கை வர்ணனைகளில் எவ்வாறு இழையோடியுள்ளன என்பதும், சோழர் காலத்தில் இத்திருமுறைகள் எவ்வாறு முறைப்படுத்தப்பட்டுச் சமூக அடையாளமாக மாறின என்பதும் தரவுகளுடன் விவரிக்கப்பட்டுள்ளன.

திறவுச் சொற்கள்

தேவாரம், மூவர் முதலிகள், பரம்பொருள், இயற்கை வருணனை, உள்ளுறை உவமம், சைவ சித்தாந்தம், திருமேனி அழகு, கருப்பொருள், பக்தி இலக்கியம்.

1. அறிமுகம்

பண்டைத் தமிழகத்தில் நிலவிய சங்க இலக்கிய மரபுகள் இயற்கையை மனித வாழ்வியலோடு இணைத்துப் பார்த்தன. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்னும் ஐந்திணைப் பாகுபாடுகள் நிலத்தின்

தன்மையையும் மக்களின் அக உணர்வுகளையும் ஒன்றிணைத்தன. ஏழாம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய பக்தி இயக்கத்தின் போது, இந்த இலக்கிய மரபு ஒரு புதிய பரிணாமத்தைப் பெற்றது. சங்க இலக்கியங்களில் தலைவன்-தலைவி காதலுக்குப் பின்னணியாக இருந்த இயற்கை, தேவாரத்தில் இறைவனுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் இடையிலான புனித உறவின் வெளிப்பாடாக மாறியது.

உயிர்களிடத்து அளவில்லாத பெருங்கருணை புரிந்து நின்ற பரம்பொருளை உண்ணிறைந்த சிவானுபவத்தின் பயனாய் உணர்ந்த தேவார மூவர்கள், அப்பரம்பொருளைப் பலவாறு வருணிக்கின்றனர். அவர்கள் கண்ட அந்த இறை அனுபவம், வெறும் தத்துவ விவாதங்களாக அல்லாமல், இசை ததும்பும் பண்களாகவும், கண்முன்னே விரியும் இயற்கை எழில் காட்சிகளாகவும் உருப்பெற்றது. பலவுருவும் தன்னுருவுமாகிய இறைவன் உருவினை அந்திச் செக்கர் வானமாகக் கண்டனர்.

இறைவனைப் பாடுவதற்காக அவர்கள் பயன்படுத்திய சொற்கள் வெறும் மொழிக் கூறுகள் அல்ல, அவை ஒவ்வொன்றும் இறையருளின் அடையாளங்கள். தேவாரத்தின் இயற்கை வர்ணனைகள் வெறும் புற அழகைச் சித்தரிப்பதோடு நின்றுவிடாமல், மனித மனதின் உள்ளே நிகழ வேண்டிய ஆன்மீக மாற்றங்களைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றன. இத்தகைய பின்னணியில், தேவாரப் பாடல்களில் இயற்கை வருணனைகளின் வழியாகப் பரம்பொருள் எவ்வாறு நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆராய்வது அவசியமாகிறது.

2. தேவார மூவர்: ஒரு வரலாற்று மற்றும் இலக்கியப் பார்வை

சைவத் திருமுறைகளைத் தொகுத்த நம்பியாண்டார் நம்பி, முதல் ஏழு திருமுறைகளைத் தேவார மூவர்களின் பாடல்களாக வகைப்படுத்தினார். இவர்கள் மூவரும் வெவ்வேறு காலக்கட்டங்களில் வாழ்ந்திருந்தாலும், அவர்களின் கவித்துவ நோக்கும் பக்தி நெறியும் ஒன்றோடொன்று பின்னிப் பிணைந்தவை.

2.1 திருஞானசம்பந்தர்: ஞானத்தின் வடிவம்

சீர்காழியில் தோன்றி, உமையம்மையிடம் ஞானப்பால் அருந்தியதாகக் கருதப்படும் சம்பந்தர், பக்தி இயக்கத்தின் திருமுனைவராக விளங்குகிறார். இவரது பாடல்கள் இசையின் மென்மையையும், தத்துவத்தின் செறிவையும் கொண்டவை. இவர் பாடிய முதல் மூன்று திருமுறைகளும் இயற்கையின் எழிலைப் போற்றுவதில் ஈடு இணையற்றவை. சம்பந்தர் தனது பயணங்களின் போது கண்ட வயல்வெளிகள், நீர்நிலைகள் மற்றும் பறவைகளின் செயல்களைத் தனது பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளார்.

2.2 திருநாவுக்கரசர்: தொண்டின் மேன்மை

'மருள்நீக்கியார்' என்று அழைக்கப்பட்ட இவர், சமண சமயத்திலிருந்து மீண்டு சைவத்திற்குத் திரும்பியவர்.

https://doi.org/10.63300/tirjts05sp01202605

'நாமார்க்கும் குடியல்லோம் நமனை அஞ்சோம்' என்று கம்பீரமாகப் பாடிய இவர், இறைவனைத் தொண்டு (தாச மார்க்கம்) நெறியின் மூலம் அடைந்தவர். இவரது பாடல்களில் (திருமுறைகள் 4, 5, 6) காணப்படும் இயற்கை வர்ணனைகள், ஒரு பக்தனின் அமைதியையும் அவனது ஆன்மீக உறுதியையும் பறைசாற்றுபவை.

2.3 சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்: தோழமையின் தூதுவர்

எட்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுந்தரர், இறைவனைத் தனது தோழனாகவே கருதிப் பாடியவர் (சக மார்க்கம்). ஏழாம் திருமுறையான இவரது பாடல்கள், அகப்பொருள் மரபுகளை பக்தி நெறியில் மிக அழகாக இணைக்கின்றன. திருத்தலங்களின் இயற்கை வளத்தைப் பாடுவதன் மூலம் பக்தியை வளர்க்க முடியும் என்பதை இவர் ஆழமாக நம்பினார்.

தேவார மூவர்	**வாழ்ந்த காலம் (தோராயமாக)**	**திருமுறைகள்**	**வழிபாட்டு நெறி**
திருஞானசம்பந்தர்	கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு	1, 2, 3	சத்புத்திர மார்க்கம்
திருநாவுக்கரசர்	கி.பி. 7-ஆம் நூற்றாண்டு	4, 5, 6	தாச மார்க்கம்
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்	கி.பி. 8-ஆம் நூற்றாண்டு	7	சக மார்க்கம்

இந்த மூவரும் தமிழகத்தின் 276 'பாடல் பெற்ற தலங்களுக்குச்' சென்று அங்கிருந்த சூழலைத் தங்களது பதிகங்களில் நிலைநிறுத்தினர்.

3. பரம்பொருளின் திருமேனி அழகும் வண்ண வர்ணனைகளும்

தேவார மூவர்கள் இறைவனைப் பல்வேறு உருவங்களில் கண்டாலும், அவனது மூல உருவம் ஒளிமயமானது என்பதை வலியுறுத்துகின்றனர். இறைவனின் திருமேனி அழகைச் சித்தரிக்கும் போது, அவர்கள் இயற்கையில் காணப்படும் உன்னதமான வண்ணங்களை உவமைகளாகக் கையாளுகின்றனர்.

3.1 அந்திச் செக்கர் வானம்

இறைவனின் உருவினை அந்திச் செக்கர் வானமாகக் காண்பது தேவாரத்தின் ஒரு முக்கியமான படிமமாகும். மாலையில் மறையும் சூரியனின் செந்நிறம், இறைவனின் திருமேனி ஒளியைப் பிரதிபலிப்பதாக அவர்கள் கருதினர்.

"மின்னானே செக்கர்வா னத்திள ஞாயிறு அன்னானே பரவையுண் மண்டளி அம்மானே"

இந்த வரிகளில், மின்னலைப் போன்ற ஒளியுடையவனாகவும், செக்கர் வானத்தில் தோன்றும் இளஞ்சூரியனைப் போன்ற நிறத்தினை உடையவனாகவும் இறைவன் வருணிக்கப்படுகிறான். இது இறைவனின் பரந்துபட்ட தன்மையையும், அண்டம் தழுவிய அவனது மேனியின் பொலிவையும் உணர்த்துகிறது.

3.2 திருமேனி அழகின் உவமைகள்

உயிர்களுக்குப் பெரிதும் இரங்கித் தனது திருவருளைக் கொடுத்து வீடுபேறாகிய நலத்தினை வழங்கும் இயல்புடைய இறைவனின் திருமேனியழகினை மூவர்கள் பலவாறு வருணிக்கின்றனர். இறைவனின் திருமேனி:

- நெருப்புப் போன்றது: இது தீயனவற்றை அழிக்கும் அவனது சங்காரத் தொழிலையும், அறியாமையை அகற்றும் ஞானத்தீயையும் குறிக்கிறது.
- பவளம் போலும் செம்மையானது: தூய்மையான பவளத்தின் நிறம் அவனது அருட்கருணையைக் காட்டுகிறது.
- பொன்னைப் போன்ற அழகு வாய்ந்தது: மாசற்ற தங்கத்தைப் போன்ற அவனது திருமேனி, என்றும் அழியாத நித்தியத்துவத்தைக் குறிக்கிறது.
- செந்தாமரை போன்ற அழகுடையது: மலர்ந்த தாமரையைப் போன்ற மென்மையும், பக்தர்களுக்குப் பொலியும் தன்மையும் கொண்டது.

சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் இறைவனின் திருமேனியை முருக்கு மரத்தின் மலரோடு ஒப்பிடுகிறார்:
"முருக்கவாய் மலரொக்குந் திருமேனி யானை முன்னிலையாய் முழுதுலக மாயபெரு மானை"

முருக்கு மலரின் (Flame of the Forest) அடர்ந்த சிவப்பு நிறம், இறைவனின் பேராற்றலையும், அவனது திருமேனியின் பிரகாசத்தையும் ஒருங்கே உணர்த்துகிறது. மேலும், அவனது மேனி வெண்ணீறு (திருநீறு) பூசப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, அதனைச் செந்நிற மேனியில் படர்ந்த வெண்மையான நீறு என வருணிக்கின்றனர். இது நிலையாமையை உணர்த்துவதோடு, அனைத்தையும் எரித்துச் சாம்பலாக்கும் மகா சங்காரத்தின் எஞ்சிய குறியீடாகவும் அமைகிறது.

4. இறைவனின் அணிகலன்களும் தத்துவப் பொருளும்

இறைவன் தனது திருமேனியில் அணிந்திருக்கும் அணிகலன்கள் ஒவ்வொன்றும் அவனுடைய அருளையும், ஆற்றலையும் அடையாளப்படுத்தக் கூடிய கருவிகளாகவே காணப்படுவதை வருணனைகள் மூலம் அறிய

முடிகிறது. இவை வெறும் அலங்காரப் பொருட்கள் அல்ல, மாறாகப் பிரபஞ்சத்தின் ரகசியங்களைத் தாங்கி நிற்கும் குறியீடுகள்.

4.1 சடாமுடியும் அங்கங்களும்

இறைவனின் சடாமுடி என்பது கங்கை, பிறைமதி, கொக்கிறகு ஆகியவற்றின் புகலிடமாக வருணிக்கப்படுகிறது.

"பொடிவிளங்கு முந்நூல்சேர் மார்பர் போலும் பூக்கங்கை தோய்ந்த சடையார் போலும்"

கங்கை நதி என்பது பேரறிவின் வேகத்தையும், அதனைத் தனது சடையில் தாங்குவதன் மூலம் இறைவன் உலகைக் காக்கும் கருணையையும் குறிக்கிறது. பிறைமதி என்பது சரணடைந்தவர்களுக்குப் புகலிடம் அளிப்பதைக் குறிக்கும் (தட்சனின் சாபத்திலிருந்து சந்திரனைக் காத்தது). கொக்கிறகு என்பது தூய்மையின் அடையாளமாகவும், காலத்தை வென்ற மேன்மையாகவும் கருதப்படுகிறது.

4.2 பிற அணிகலன்கள்

இறைவனின் மற்ற அடையாளங்கள் அவனது வீரத்தையும், மாயையிலிருந்து உயிர்களை விடுவிக்கும் தன்மையையும் காட்டுகின்றன:

- **வெண்டலை (கபாலம்)**: இது பிரம்மனின் கபாலம் அல்லது இறந்த காலத்தின் எச்சங்களைக் குறிக்கிறது, இறைவன் காலத்தைக் கடந்தவன் என்பதை இது உணர்த்துகிறது.
- **புலித்தோல் மற்றும் மான்தோல்**: அறியாமையையும் (மிருகக் குணம்), சஞ்சலப்படும் மனதையும் (மான்) இறைவன் தனது கட்டுப்பாட்டில் வைத்துள்ளான் என்பதன் அடையாளம்.
- **அரவுகள் (பாம்புகள்)**: காலத்தின் சுழற்சியையும், குண்டலினி சக்தியையும் குறிக்கும் பாம்புகளை இறைவன் ஆபரணங்களாக அணிந்துள்ளான்.
- **கழலும் சிலம்பும்**: இறைவனின் திருநடனம் அண்டத்தின் இயக்கத்தை நிர்ணயிக்கிறது என்பதை அவனது கால்களில் ஒலிக்கும் கழலும் சிலம்பும் பறைசாற்றுகின்றன.

5. வருணனைகளின் இன்றியமையாமையும் இலக்கியத் தொடர்ச்சியும்

இயற்கையை வருணித்துக் கூறும் பாடல்களில் மூவர் முதலிகள் இறைவழிபாட்டின் இன்றியமையாமையையும், பக்தியின் சிறப்பினையும் வெளிப்படுத்தினர். இவர்கள் இயற்கையை வெறும் காட்சிப் பொருளாக மட்டும் பார்க்கவில்லை. பறவைகள் மற்றும் விலங்குகளின் செயல்களைப் பாடுவதன்

வாயிலாக, அவை எவ்வாறு இறைவனைத் தொழுகின்றன அல்லது இறைவனின் வல்லமையை உணர்த்துகின்றன என்பதை விளக்கினர்.

சங்க இலக்கியப் புலவர்கள் இயற்கை வருணனைகளைத் தாம் படைத்த கதைமாந்தர்களின் நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பின்புலமாக அமைத்தது போல, தேவாரத்தில் இறைவன் உறையும் கோயில்களையும், ஊர்களையும் பாடும்போது வருணனைக் காட்சிகள் அவற்றின் பின்புலமாக அமைகின்றன. இதன் மூலம், அந்தத் திருத்தலமே ஒரு புனிதமான இடமாகவும், அங்கிருக்கும் மரம், செடி, கொடிகள் அனைத்தும் இறைவனை வழிபடும் பக்தர்களாகவும் உருவகப்படுத்தப்படுகின்றன. எனவே இயற்கையை வருணித்துக் கூறும் வருணனைகள் மூலம் பக்திமையும், இறையருளின் மேன்மையும் உணர்த்தப்பட்டுப் பண்சுமந்த பாடல்களாகத் தேவாரத்தில் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியம்	**தேவாரம் (பக்தி இலக்கியம்)**
இயற்கை மனிதக் காதலுக்குப் பின்புலம்	இயற்கை இறைக்காதலுக்குப் பின்புலம்
ஐந்திணைகள் நிலத்தைப் பிரிக்கின்றன	திருத்தலங்கள் நிலத்தை ஆன்மீகத் தளங்களாக மாற்றுகின்றன
கருப்பொருள் மக்களின் வாழ்வைக் காட்டும்	கருப்பொருள் இறைவனின் அருளைக் காட்டும்

6. மலர்களைப் பற்றிய விரிவான வருணனை

மூவர் முதலிகள் திருத்தலங்களில் அமைந்துள்ள மரம், செடி, கொடிகளாகிய இவற்றில் பூத்த மலர்களை வருணித்து அவற்றினுடைய வடிவத்தினையும், வண்ணத்தினையும், அணிநலச் சிறப்போடு சிறப்பித்துக் கூறுகின்றனர். சிவபெருமானுக்கு உகந்த மலர்களைத் தேர்ந்தெடுத்துப் பாடுவதன் மூலம், வழிபாட்டின் மேன்மையை அவர்கள் வலியுறுத்தினர்.

தேவாரத்தில் பயின்று வரும் மலர்களின் பட்டியல் மிக விரிவானது. 'அடும்பு', 'அகத்திமலர்', 'அசோகமலர்', 'ஆம்பல் மலர்', 'ஆத்திப்பூ', 'இலுப்பைப்பூ', 'எருக்கம்பூ', 'ஊமத்தம்பூ', 'கழுநீர்', 'காயாம்பு', 'காந்தட்பூ', 'காஞ்சிப்பூ', 'குரவமலர்', 'குவளைமலர்', 'கூவிளம்', 'கொன்றை', 'கோங்கம்', 'சண்பகம்', 'சுரபுன்னை', 'செந்தாமரை', 'தாழை', 'தாமரை', 'நீலோற்பலம்', 'நெய்தல்', 'பாதிரிப்பூ', 'புன்னை', 'மல்லிகை', 'வேங்கை' முதலான எண்ணற்ற பூக்கள் வருணிக்கப்படுகின்றன.

6.1 குரவ மலர்

பாம்பின் பற்களை (எயிறு) போன்ற வடிவத்தைக் கொண்ட குரவ மலரைச் சம்பந்தர் இவ்வாறு வருணிக்கிறார்: "பையுடை நாகவாயில் எயிறார மிக்க குரவம் பயின்று மலர"

இயற்கையின் ஒரு சிறிய மலரை அணுக்கமாகக் கவனித்து, அதனைப் பாம்பின் வாய் அமைப்போடு ஒப்பிட்டிருப்பது சம்பந்தரின் கூர்ந்த கவித்துவ நோக்கை வெளிப்படுத்துகிறது.

6.2 செருந்தி மலர்

செம்பொன் போலக் காலையில் மலர்ந்து மணம் பரப்பும் செருந்தீப் பூவின் அழகினைத் தேவாரப் பாடல்கள் போற்றுகின்றன: "சோலி னேர்விழி யார்மயி லாலச் செருந்தி காலை யேகன கம்மலர் கின்றசாய்க் காடே"

வாசனை பொருந்திய வேங்கையும், கோங்கும் இவை போன்ற பிற மலர்களும் தேவாரத்தில் வருணித்துச் சுட்டப்படுகின்றன. இந்த மலர்கள் அனைத்தும் இறைவனின் திருமுன் சமர்ப்பிக்கப்பட வேண்டிய தூய பொருட்களாகக் கருதப்படுகின்றன.

7. இயற்கை வருணனைகளில் உள்ளுறை மற்றும் சைவ சித்தாந்தம்

இயற்கை வருணனையில் சமய தத்துவ உண்மைகளை உள்ளுறுத்தி உரைப்பதும் (Ullurai Uvamam) தேவாரத்தில் காணப்படுகிறது. சைவ சித்தாந்தத்தின் நுட்பமான கருத்துக்களைச் சாதாரண மக்களும் புரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் இயற்கைச் சித்தரிப்புகளின் ஊடாக மூவர்கள் விளக்கியுள்ளனர்.

7.1 பெடைமுயங்கு அன்னம்: பிரமபுரத்தின் உள்ளுறை

கடற்கரைச் சோலையில் அன்னம் பெடையோடு முயங்கி இன்புறுதற்குரிய இடமாகப் பிரமபுரம் (சீர்காழி) திகழ்கிறது.

"கடன்முயங்குகழி சூழ்குளிர் கானலம் பொன்னஞ் சிறகன்னம் பெடை முயங்குபிர மாபுரமேவிய பெம்மானி வனன்றே"

இங்கே பிரமபுரத்தின் இயற்கை வளத்தினைச் சுட்டும் போது, உள்ளுறையாகப் பிரமபுரம் மேவிய பெம்மானாகிய சிவபெருமானின் இயல்பு பேசப்படுகிறது. ஆண்பறவை பெடையோடு சேர்ந்து இன்புறுவது போல, உமையொரு பாகனாக விளங்கும் இறைவன் யோகியாகவும், அதே சமயம் இல்லறத்தின் தலைவனாகவும் இருந்து உயிர்களுக்கு அருள்பாலிக்கிறான். எனவே இறைவன் ஆன்மநாயகன், உயிர் தலைவி; அன்னப்பறவை பெடையோடு சேர்ந்து இன்புறுதல் போல ஆன்மாவும்

இறைவனின் திருவருளோடு கூடிப் பேரின்பம் எய்த வேண்டும் என்பது இங்கே தத்துவமாக உரைக்கப்படுகிறது.

7.2 கூழை மந்தி: சிவானுபவத்தின் குறியீடு

திருமாலும் பிரமனும் தேடியும் காண முடியாத சோதிப் பிழம்பான சிவபெருமான் எழுந்தருளியுள்ள பசுபதீச்சுரத்தில், ஒரு விந்தையான காட்சியைக் காண்கிறார் சம்பந்தர்.

"தாறுடை வாழையிற் கூழை மந்தி தகுகனி யுண்டுமிண் டிட்டினத்தைப் பாறிடப் பாய்ந்துப யிலுமாவூர்ப் பசுபதி யீச்சரம் பாடுநாவே"

குள்ளமான மந்தி (பெண் குரங்கு) பழுத்துள்ள வாழைத் தாரில் உள்ள பழங்களை வயிறார உண்டு, எஞ்சியுள்ள பழங்களை உண்ண வரும் மற்ற குரங்குகளை அஞ்சுமாறு விரட்டுகிறது. இதில் உள்ள தத்துவப் பொருள் மிக ஆழமானது:

- **வாழைக்கனி**: இது கனிந்த 'சிவானுபவத்திற்கு' உவமை.
- **கனியுண்ட மந்தி**: சிவானுபவத்தில் மூழ்கிய அடியார், அந்தப் பேரின்பத்தின் செருக்கினால் உலக மாயையைக் கண்டு அஞ்சாது நிற்பதற்கு உவமை.
- **கலைந்து ஓடும் குரங்குக் கூட்டம்**: சிவானுபவத்தின் சுவையை அறியாது, இன்னும் உலகப் பற்றுகளில் உழலும் சாமானிய மக்களுக்கு (மாயையில் கட்டுண்டவர்களுக்கு) உவமையாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்த வருணனை, ஒரு மெய்யடியார் எவ்வாறு சிவானுபவத்தைப் பெற்ற பின் உலக ஆசைகளைத் துச்சமாகக் கருதுவார் என்பதைப் புலப்படுத்துகிறது.

7.3 எறியப்பட்ட சங்குகள்: திருவருளின் மேன்மை

கடல்நீரின் அலைகள் எறிந்த சங்குகள் வயல்களில் விளைந்த செந்நெற் பயிர்களின் செறிவில் ஏறி முத்துக்களை ஈனும் காட்சியைச் சம்பந்தர் பாடுகிறார்.

"மாடே யோத மெறிய வயற்செந்நெற் காடே றிச்சங் கீனுங் கழியார்"

இதன் மூலமாக ஒரு மிகச் சிறந்த சமூக மற்றும் ஆன்மீக உண்மை கூறப்படுகிறது. கடலில் எறியப்பட்ட சங்கு வயலில் ஏறி முத்திடுவது போல, இறைவனின் திருவருள் துணை நிற்குமானால், பிறவிப் பெருங்கடலில் கீழ்நிலையில் கிடந்து துன்பத்தால் உழல்கின்றவர்களும் மேலான ஞானநிலையை

அடைந்து முக்தி என்னும் இன்பத்தைப் பெறுவர். இது இறைவனின் 'அருளல்' என்னும் தொழிலின் வெளிப்பாடாகும்.

8. சைவ சித்தாந்தமும் தத்துவக் கூறுகளும்

தேவாரத்தின் இயற்கை வருணனைகள் அனைத்தும் சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை உண்மைகளைச் சுற்றி அமைக்கப்பட்டவை. 'பதி, பசு, பாசம்' என்னும் முப்பொருள்களைப் பற்றிப் பேசும் போது, இயற்கை அவற்றுக்குச் சிறந்த களமாகத் திகழ்கிறது.

8.1 பதி (இறைவன்)

பரம்பொருள் எங்கும் நிறைந்திருப்பவர். அவர் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து நின்றவர். தேவாரத்தில் இறைவன் இயற்கையின் சக்தியாகவும், அதனை இயக்குபவனாகவும் காட்டப்படுகிறான். சூரியன், சந்திரன், தீ, காற்று, நீர் என ஐம்பூதங்களாகவும் அவனே விளங்குகிறான்.

8.2 பசு (ஆன்மா)

உயிர்கள் அனைத்தும் இறைவனை அடையத் துடிக்கும் 'பசுக்கள்'. தேவாரத்தில் வரும் 'பெடைமுயங்கும் அன்னம்' மற்றும் 'கனியுண்ட மந்தி' ஆகியவை ஆன்மாவின் வெவ்வேறு நிலைகளைக் குறிக்கின்றன. மந்தி கனி உண்பது போல, ஆன்மா இறைவனின் திருவருளை நுகரும்போது அது மலங்களிலிருந்து விடுதலை பெறுகிறது.

8.3 பாசம் (மலம்)

ஆன்மாவைச் சூழ்ந்துள்ள தளைகளே பாசம். ஆணவம், கன்மம், மாயை ஆகிய இம்மூன்று மலங்களும் ஆன்மாவை இறைவனிடம் சேரவிடாமல் தடுக்கின்றன. தேவாரப் பாடல்களில் கடல் அலைகளால் எறியப்படும் சங்குகள், சேற்றில் மலரும் தாமரை போன்றவை ஆன்மா மலங்களிலிருந்து விடுபட்டு உயர்வடைவதைக் குறிக்கின்றன.

தத்துவக் கூறு	**விளக்கம்**	**தேவாரக் குறியீடு**
பதி	பரம்பொருள்	அந்திச் செக்கர் வானம், சோதிப் பிழம்பு
பசு	உயிர்/ஆன்மா	அன்னப்பறவை, மந்தி
பாசம்	ஆணவம், கன்மம், மாயை	இருள், பிறவிப் பெருங்கடல்

தத்துவக் கூறு	**விளக்கம்**	**தேவாரக் குறியீடு**
முக்தி	வீடுபேறு	வாழைக்கனி, முத்து

9. தேவாரப் பதிகங்களில் கருப்பொருள்களின் ஆதிக்கம்

தொல்காப்பியம் வகுத்த முப்பொருள் இலக்கணத்தில் (முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள்), கருப்பொருள் என்பது ஒரு நிலத்தின் உயிர்நாடியாகும். இதில் தெய்வம், உணவு, விலங்கு, பூ, பறவை, தொழில், இசைக்கருவிகள் போன்றவை அடங்கும். தேவார மூவர் திருத்தலங்களின் இயற்கை வளத்தைப் பாடும்போது, இந்தக் கருப்பொருள்களைப் பயன்படுத்தி ஆன்மீக அடையாளத்தை (Spiritual Identity) உருவாக்குகின்றனர்.

சம்பந்தர் தனது பாடல்களில் இயற்கையோடு இணைந்து சைவ சித்தாந்தத் தத்துவங்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நாயக-நாயகி பாவத்தின் மூலம் ஆன்மாவின் உணர்வுகளை இயற்கையுடன் இணைத்து, பேரின்பக் காதலைப் புலப்படுத்தியுள்ளார். திருத்தலங்களின் இயற்கை எழில் மற்றும் அங்கிருக்கும் உயிரினங்களின் செயல்பாடுகள் இறைவனின் அருட்கொடையைக் குறிக்கும் அடையாளங்களாகப் பார்க்கப்படுகின்றன.

திருத்தலம்	**இயற்கை வர்ணனை / கருப்பொருள்**	**தத்துவச் செய்தி**
பிரமபுரம்	பெடைமுயங்கு அன்னம்	ஆன்மா இறைவனோடு சேர வேண்டும்
ஆவூர் பசுபதீச்சுரம்	கனி உண்ணும் மந்தி	சிவானுபவத்தின் பேரின்பம்
கடற்கரைத் தலங்கள்	சங்குகள் முத்துக்களை ஈனுதல்	எளியோரும் திருவருளால் உயர்வடைதல்
திருப்புகலூர்	பொய்கைகள் மற்றும் வாவிகள்	இயற்கை வழிபாட்டிற்கு உகந்த இடம்

10. சமூக மற்றும் பண்பாட்டுத் தாக்கம்

தேவாரப் பாடல்கள் கி.பி. 11-ஆம் நூற்றாண்டில் சோழப் பேரரசர் முதலாம் இராசராசனின் காலத்தில் முறைப்படுத்தப்பட்டுச் சைவத் திருமுறைகளாகக் கட்டமைக்கப்பட்டன. 'ஓதுவார்கள்' என்னும் திருமுறைப் பாடகர்களை நியமித்துக் கோயில்களில் தேவாரத்தைப் பண்ணுடன் பாடச் செய்ததன் மூலம், பக்தி இயக்கம் ஒரு நிறுவனமயமான சமூக அமைப்பாக மாறியது.

தேவாரம் 'தமிழ் வேதம்' என்று போற்றப்படுகிறது. இது வடமொழி வேதங்களுக்கு இணையான புனிதத்தன்மை கொண்டதாகக் கருதப்பட்டாலும், எளிய தமிழ் மொழியின் ஊடாகப் பக்தியைச் சாமானிய மக்களுக்கும் கொண்டு சேர்த்தது. இயற்கையைப் போற்றுவதன் மூலம் இறைவனை அடையலாம் என்ற தேவார மூவர்களின் செய்தி, மக்களை நிலத்தோடும் இயற்கையோடும் ஆன்மீக ரீதியில் பிணைத்தது.

இயற்கையை அழிப்பதோ அல்லது சிதைப்பதோ இறைவனைத் துன்புறுத்துவதற்குச் சமம் என்ற மறைமுகச் செய்தியும் இதில் அடங்கியுள்ளது. வீசு தென்றலையும், நதிகளையும் மூவர் போற்றியதன் உட்பொருள் "இயற்கையைப் பாதுகாக்க வேண்டும்" என்பதுதான். மூவர் போற்றிய இயற்கையை நாமும் போற்ற வேண்டும் என்பதே இன்றைய உலகிற்கு இக்கட்டுரை சொல்லும் செய்தியாகும்.

11. முடிவுரை

பரம்பொருள் என்பது எட்ட முடியாத தூரத்தில் இருக்கும் ஒரு தத்துவமல்ல, மாறாக அது நம்மைச் சுற்றியுள்ள இயற்கையிலேயே உறைந்திருக்கிறது என்பதைத் தேவார மூவர்கள் நிரூபித்துள்ளனர். அவர்கள் கண்ட அந்திச் செக்கர் வானமும், முருக்கு மலர் போன்ற திருமேனியும், கனிவுண்ட மந்தியும், முத்துக்களை ஈனும் சங்குகளும் இறைவனின் கருணையைப் பறைசாற்றும் சாட்சிகளாகும்.

இயற்கை வர்ணனைகளின் ஊடாகச் சைவ சித்தாந்தத்தின் ஆழமான உண்மைகளை உள்ளுறுத்தி உரைத்த தேவாரப் பாடல்கள், தமிழிலக்கியப் பரப்பில் ஒரு புதிய அழகியலைத் தோற்றுவித்தன. பக்தி என்பது வெறும் சடங்கு மட்டுமல்ல, அது இயற்கையோடு இணைந்து வாழும் ஒரு வாழ்க்கை முறை என்பதையும், அந்த இயற்கைதான் பரம்பொருளின் வெளிப்பாடு என்பதையும் இவ்ஆய்வு உறுதி செய்கிறது. மூவர் அருளிய தேவாரப் பனுவல்கள், காலத்தைக் கடந்து இன்றும் தமிழர்களின் ஆன்மீக மற்றும் பண்பாட்டு அடையாளமாகத் திகழ்வதற்கு இந்த இயற்கை சார்ந்த தத்துவப் பின்னணியே முதன்மைக் காரணமாகும்.

References (MLA Style)

[1.] Atheeswari, A., and G. Ragu. "Varunanaiyin Nilaippattiyalil Paramporul." *Kalanjiyam*, Madura College, Madurai. (Original Document).

[2.] Champakalakshmi, R. "Religious Conflict in the Tamil Country: A Re-appraisal of Epigraphic Evidence." *Journal of the Epigraphical Society of India*, vol. 5, 1978, pp. 69-83.

[3.] Chevillard, Jean-Luc. "Digital Tevaram Project." *Linguist Univ-Paris*, 1996.

[4.] Devasenapathi, V. A. *Saiva Siddhanta: As Expounded in the Sivajnana-Siddhiyar and its Six Commentaries*. University of Madras, 1974.

[5.] Dorai Rangaswamy, M. A. *The Religion and Philosophy of Tevaram*. University of Madras, 1990.

[6.] Mahadevan, S. "Devarathil Iyarkai Varunanaigal Matrum Tattuva Pinnani." *Katurai Tamil Blog*, 2013.

[7.] Peterson, Indira Viswanathan. *Poems to Siva: The Hymns of the Tamil Saints*. Princeton UP, 1989.

[8.] "The Impact of Paadaan Thinai in Moovar Thevaram." *Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies*, vol. 7, no. 1, 2026, pp. 172-185.

[9.] Zvelebil, Kamil. *A History of Indian Literature: Tamil Literature*. Otto Harrassowitz, 1974.